

Arrest

nr. 149 845 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERDOODT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 september 2011 bij de Belgische ambassade te Yaounde een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, met het oog op studies in België. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 30 september 2011 kwam verzoekster het Rijk binnen en zij werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart. De geldigheidsduur van dit document werd jaarlijks verlengd, een laatste maal op 1 oktober 2013, zodat verzoekster tot 31 oktober 2014 tot een verblijf in België was gemachtigd.

1.3. Na het beëindigen van haar opleiding master of science in physical land resources diende verzoekster op 29 oktober 2014 een aanvraag in om tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd teneinde de opleiding master of science in statistical data analysis te kunnen volgen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 februari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 24 april 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [A.M.H.], [...] gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61; § 2. 1; Betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Onverwagende dat betrokkene voor het academiejaar 2014-2015 ingeschreven is voor Master of Science in Statistical Data Analysis voor 30 studiepunten, Artikel 58 en volgende van de Wet van 15/12/1980 voorziet duidelijk dat een buitenlandse student dient ingeschreven te zijn voor een volledig leerplan (min. 54 studiepunten) teneinde een verlenging tot verblijf te krijgen als student;

Overwegende dat het voorgelegde inschrijvingsattest dan ook niet in aanmerking wordt genomen voor een verdere verlenging;

Overwegende dat dit attest dan ook niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf van een student zoals bedoeld in de artikels 58 en 59 van de wet;

Overwegende dat de verblijfskaart vervallen is sedert 31.10.2014;

Artikel 61, § 2.2; Betrokkene brengt geen bewijs aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat de solvabiliteit van de garant die de tenlasteneming conform bijlage 32 heeft onderschreven ten gunste van de student onvoldoende is, aangezien uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat het netto maandelijks inkomen van de garant onvoldoende is om te voldoen aan de persoonlijke behoeften en aan de kosten van de student, zoals gedefinieerd in art: 60 van de Wet van 15/12/1980 en het K.B. van 08/06/1993.

Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet verzekerd;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in het kader van een annulatieberoep niet is voorzien in de mogelijkheid voor de verzoekende partij om, nadat de verwerende partij een schriftelijk standpunt innam inzake het inleidende verzoekschrift, nog een nota met opmerkingen en bijkomende stukken neer te leggen. De door verzoekster bij aangetekend schrijven van 10 juli 2015 overgemaakte nota met opmerkingen en de hierbij gevoegde stukken dienen derhalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 24 februari 2014. Dit bevel werd niet rechtsgeldig aan verzoekster ter kennis gebracht.

Volgens art. 103/3 van Kb van 8 oktober 1981 dient het gemeentebestuur de beslissing van de Minister of zijn afgevaardigde ter kennis te brengen door afgifte van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 33bis.

Het gemeentebestuur heeft de kennisgeving niet gedaan conform bijlage 33bis, nu de datum van de kennisgeving ontbreekt. Er wordt enkel melding gemaakt van het jaar 2015, zonder de concrete datum in te vullen.

Dit is een duidelijk een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.”

3.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat de kritiek van verzoekster in haar eerste middel is gericht tegen de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing en niet tegen deze beslissing zelf. De door haar ontwikkelde grief laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing op zich door enige onwettigheid is aangetast en dat er redenen zijn om over te gaan tot de vernietiging van deze beslissing.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht middels een bijlage 33bis waarop duidelijk de datum van kennisgeving – 24 april 2015 – is vermeld, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat de concrete datum waarop de bestreden beslissing haar werd ter kennis gebracht niet in de akte van kennisgeving is opgenomen.

Verzoekers uiteenzetting leidt niet tot de vaststelling dat artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of enige substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede en een derde middel, die samen kunnen worden behandeld, voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat verzoekster in het academiejaar 2013-2014 ook slechts ten belope van 30 studiepunten vakken heeft opgenomen en zij hiervoor geen intrekking kreeg van haar verblijfskaart. (stuk 9)

Hoe dit te rijmen valt met de bestreden beslissing is een raadsel. De verblijfskaart wordt jaarlijks verlengd ter controle van de voorwaarden en de voortgang van de studies van derdeland studenten. In het academie jaar 2013-2014 voldeed verzoekster ook niet aan de vereisten voorwaarden, daar zij dat jaar ook voor slechts 30 studiepunten inschreef.

Echter heeft niemand verzoekster hierover aangesproken. Integendeel, zowel in het huidige academie jaar als in het vorige kon verzoekster inschrijven voor minder dan 54 studiepunten. Hierdoor kon zij erop vertrouwen dat zij binnen haar rechten handelde. Het is dan ook kennelijk onredelijk dat het bestuur één jaar dit dedoogt om het volgende jaar verzoekster hiervoor af te straffen.

Ook in beslissingen waarvoor het bestuur een ruime appreciatie marge heeft, dient men naar het beginsel van behoorlijk bestuur, systematisch en consequent te handelen.

Dit hier een schending voorligt van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de master opgenomen in dit academie jaar (2014-2015) niet vroeger kon opgenomen worden gezien de zwaarte en intensiviteit van deze studierichting. (zie stuk 12)

Dat de Master in Science of Statistical Data Analysis niet kon worden opgenomen alvorens verzoekster haar Master in Soil Science had behaald. Als ook het feit dat de huidige Master door vele reguliere studenten wordt verdeeld over meerdere jaren, waardoor verzoekster onder de indruk was dat ook zij [dit] mocht doen. (stuk 14)

Niet in het minst omdat verzoekster in het voorgaande academie jaar ook slechts 30 studiepunten had opgenomen.

Dat deze manier van handelen van het DVZ een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur (vertrouwens-, redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel) en aldus de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Verzoekster zoekt ondertussen een nieuwe garant. Dit in de persoon van dhr.[S.P.], professionele begeleider van jonge profvoetballers.

Dat dhr. [S.] over meer dan voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voldoen als garant voor verzoekster.

Dat verzoekster nooit de kans heeft gekregen om deze garantsteller aan te brengen, nu er thans een beslissing BVG werd genomen in februari 2014. Datum die voorafging aan het feit dat verzoekster voor haar aanvullende studie een nieuwe garant moest vinden. Datum die voorafging aan haar inschrijving voor academie jaar 2014 -2015.

Het is nuttig de feiten eens chronologisch weer te geven.

Verzoekster ging in oktober 2014 haar verblijfskaart verlengen ogv haar nieuwe inschrijving. Op geen enkel moment deelde men toen mee dat er een Bevel tot Verlaten Grondgebied was genomen in de maand februari.

Wel stelde men toen op de gemeentelijke diensten dat verzoekster voor deze nieuwe studierichting opnieuw een garant diende aan te brengen. Verzoekster bracht opnieuw haar oude garantsteller naar voor (stuk 13).

Op 12 januari 2015 werd verzoekster op de bevoegde dienst te Gent ontboden, waar men meedeelde dat haar oude sponsor niet voldeed.

Verzoekster bracht op 25 januari 2015 een nieuwe sponsor aan.

Vervolgens werd verzoekster op 24 maart 2015 ontboden, waar men haar dan het BVG d.d. 24 februari 2014 overhandigde. (stuk 3)

Nogmaals dient men te concluderen dat hier geen sprake is van behoorlijk bestuur.

Wetende dat de uiterste datum voor het opnemen van extra vakken verloopt op 28 februari 2015 van het betrokken academie jaar. Dat verzoekster tot die datum haar inschrijving had kunnen wijzigen naar 54 ipv 30 studiepunten.

Dat verzoekster tevens beschikt over een garant met meer dan voldoende middelen voor haar nieuwe studierichting.

Dat verzoekster bij een tijdige notificatie van het DVZ of van de gemeentelijke diensten had kunnen handelen om aldus haar verblijf te regulariseren.

Dat verzoekster deze kans nooit heeft gekregen en halverwege het tweede semester van een begonnen academie jaar een uitwijzingsbevel krijgt...

Dat dit alle redelijkheid te boven gaat."

3.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een dubbele motivering bevat. Verweerder heeft enerzijds gesteld dat verzoekster in gebreke bleef een attest aan te brengen waaruit kon worden afgeleid dat zij tijdens het academiejaar 2014-2015 een opleiding zou volgen met volledig leerplan (ten minste vierenvijftig studiepunten) en dat zij daarnaast ook niet het bewijs leverde dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikte.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster, op het ogenblik dat zij verzocht om de geldigheidsduur van de haar eerder toegekende verblijfsmachtiging met het oog op verdere studies te verlengen een verbintenis tot tenlasteneming aanbracht die op 27 oktober 2014 werd ondertekend door P.M. Verweerder heeft verzoekster, via een op 6 januari 2015 gedateerd schrijven, op de hoogte gesteld van het feit dat de door haar aangebrachte verbintenis tot tenlasteneming niet kon worden aanvaard omdat de garant niet voldoende solvabel was en heeft verzoekster uitgenodigd om binnen de vijftien dagen een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming over te maken. Verzoekster heeft in antwoord op dit schrijven een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming die op 25 januari 2015 werd ondertekend door V.M.M. overgemaakt. Verweerder heeft geoordeeld dat ook deze tenlasteneming niet toelaat te oordelen dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt, daar *“uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat het netto maandelijks inkomen van de garant onvoldoende is om te voldoen aan de persoonlijke behoeften en aan de kosten van de student, zoals gedefinieerd in art: 60 van de Wet van 15/12/1980 en het K.B. van 08/06/1993.”* Verzoekster toont niet aan dat deze vaststelling incorrect is of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot dit besluit kwam. De Raad dient hierbij te duiden dat verweerder in zijn schrijven van 6 januari 2015 duidelijk heeft vermeld aan welke inkomensnorm de garant diende te voldoen en dat verzoekster desondanks opnieuw een verbintenis tot tenlasteneming aanbracht waarbij loonfiches zijn gevoegd waaruit blijkt dat de garantsteller niet aan deze inkomensnorm voldoet. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat zij niet de kans kreeg een nieuwe garantsteller aan te brengen en dat de bestreden beslissing reeds werd genomen in februari 2014. Hierbij moet nog worden toegelicht dat deze beslissing niet op 24 februari “2014” kan zijn genomen aangezien wordt gerefereerd naar een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging die pas in oktober 2014 door verzoekster werd ingediend teneinde een nieuwe opleiding tijdens het academiejaar 2014-2015 te kunnen volgen. De op deze beslissing vermelde datum is duidelijk een materiële vergissing. Dit blijkt ook uit de akte van kennisgeving waarin het jaartal “2015” wel correct wordt weergegeven. Waar verzoekster beweert dat zij ondertussen weer een nieuwe garant, P.S., heeft moet worden aangegeven dat zij in gebreke blijft haar bewering met enig stuk te staven en moet tevens worden gesteld dat regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een document dat – zo het al bestaat – niet door verzoekster werd overgemaakt.

Aangezien niet wordt aangetoond dat verweerder het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskende op het ogenblik dat hij vaststelde dat verzoekster niet aantoonde dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikte en dit motief op zich volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen blijkt niet dat verzoekster nog een belang heeft bij haar grief die is gericht tegen het tweede overtollige motief in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK